

SARAH
MORGAN

*Vijfsterren
zomer*

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Sarah Morgan

Oorspronkelijke titel: *Five-Star Summer*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Anne Jongeling

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobe Stock; © Freepik

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2063 1

ISBN 978 94 027 7761 1 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EVIE

Breng je carrière naar een hoger niveau...

Evie staaarde naar het scherm. Ze had beslist een hoger niveau nodig, want het huidige pakte niet goed voor haar uit. Een chic hotel in Londen, beroemd om de luxe accommodatie en onberispelijke service, had een vacature. Ze zou moeten reageren.

Londen. Druk. Anoniem. Ze zou over straat kunnen lopen zonder dat iemand haar aanhield om de laatste roddels te delen. Niemand zou het opvallen als ze 's morgens vroeg thuis kwam in dezelfde kleren als waarmee ze de avond de deur uit was gegaan. Ze zou niet worden onthaald op knipoogjes, veelbetekenende blikken van de dorpelingen, vragen over haar leven. Ze zou niet naar een andere gemeente hoeven rijden om een apotheker te vinden die haar niet vanaf de luiers had gekend. Een frisse start. Een nieuw leven.

Een nieuwe baan, zonder collega's die vroeger haar oppas waren geweest.

Het team dat haar op de website toelachte, leek erg opgetogen. Blijkbaar liep hun carrière op rolletjes. In tegenstelling tot de hare.

De rode knop om te reageren lonkte. Haar vinger bleef er even boven hangen, toen liet ze zich met een zucht tegen de rugleuning van haar stoel zakken.

Waarom was ze zo besluiteloos? Waarom vond ze het zo moeilijk om knopen door te hakken terwijl het duidelijk de beste beslissing was, en al helemaal in haar situatie?

Misschien had haar zelfvertrouwen een knauw gekregen, wat gezien de omstandigheden niet vreemd was.

Hoe moest ze zichzelf verkopen? Hoe moest ze het feit verdoezelen dat het hotel, waar ze sinds haar afstuderen werkte, onder haar beheer was afgetakeld? Toegegeven, ze had deze functie nog maar kortgeleden gekregen, maar dat het haar schuld niet was, maakte het niet minder erg.

Ze opende een bestand op het scherm en begon te typen.

‘Ik ben een toegewijde, professionele... Nee, dat klinkt niet goed.’ Evie verwijderde de tekst en deed nog een poging. Ze staaarde naar de nieuwe woorden. ‘Ik ben een hoogopgeleide en zeer ervaren gastvrouw.’ Ja, dat was beter. ‘Ik hanteer de hoogste eisen voor de gasten. Het is mijn streven om een onvergetelijke, individuele ervaring te bieden aan iedere...’

‘Evie?’

Donna, een van de medewerkers bij de receptie, verscheen in de deuropening. Evie klapte snel haar laptop dicht en pakte de beker koffie die koud stond te worden op haar bureau.

‘Hoi. Alles in orde?’

‘Niet echt. Ik moet met je praten.’ Donna leunde grinnikend tegen de deurlijst. ‘Je zou je gezicht moeten zien. Het toonbeeld van schuldbesef. Wat deed je voor geheimzinnigs op je laptop? Hopelijk iets waarvoor je wordt gearresteerd. Je leven is veel te degelijk en te braaf.’

‘O, niets.’ Solliciteren op een andere baan, omdat we binnenkort allemaal op straat staan, dacht ze ondertussen.

Ze voelde zich bezwaard. Moest ze haar angsten delen met het personeel? Nee, dat zou niet eerlijk zijn. Ze hadden al meer dan genoeg te stellen gehad met Gerald, de directeur die ziek was geworden, en bovendien had ze geen bewijs om haar bewering mee te staven. Vanuit het hoofdkantoor was er geen enkel bericht binnengekomen waaruit bleek dat hun hotel zou sluiten of in de verkoop zou worden gezet. Maar het leek haar een logische stap. De rest van het personeel werkte gewoon vrolijk door, zonder enige notie te hebben van de financiële situatie.

En dat was frustrerend, want ze geloofde echt dat ze hier veel kon verbeteren. Ze bruiste van de ideeën, maar zoals het nu ging, was het onmogelijk om die in praktijk te brengen.

‘Zit je soms op een datingsite?’ Donna liet zich niet makkelijk afpoeieren. ‘Ik zei vorige week nog tegen Molly: “Ik kan me niet herinneren wanneer onze Evie voor het laatst seks heeft gehad. Ze zou zich bij zo’n site moeten opgeven.” Molly wierp tegen dat je hier bent geboren en in zo’n gehucht als dit alle gegadigden van de juiste leeftijd al zou kennen. Mocht er een tussen zitten die in aanmerking kwam, dan was het al gebeurd. Je moet een groter net uitwerpen, Evie. Misschien iemand zoeken die wat ouder is. Edward Barnes is een aardige man.’

‘Edward Barnes?’ Evie sproeide koffie over het bureau. ‘Be-doel je Mr Barnes de slager? Die volgend jaar met pensioen gaat? Hij is ruim dertig jaar ouder dan ik.’ Ze pakte een stapel tissues en depte de gemorste koffie op vóór die haar papieren zou verpesten.

‘Hij is een dagje ouder, ja, en hij heeft problemen met zijn heupen. Maar hij is een schat en hij herkent een malse entrecote...’ Donna hield op omdat ze haar lachen niet meer kon houden. ‘Geintje. Soort van. Tenzij je –’

‘Schei uit!’ Ze zou nooit een voet meer in de slagerij kun-

nen zetten om een goed stuk vlees te kopen. Voortaan zou ze haar biefstuk online moeten bestellen.

Het gesprek zou haar idee om te verkassen moeten sterken. Weg van deze plek waar ze haar hele leven zo fijn had gewoond. Ze zou met mensen omgaan die haar niet al vanaf haar geboorte kenden. Mensen die zich niet zo gretig met haar liefdesleven zouden bemoeien. Misschien zou ze zelfs een liefdesleven kunnen krijgen. Dat zou helemaal een welkome verandering zijn.

Waarom stond ze dan in tweestrijd?

‘Ik heb niet eens tijd voor seks, Donna.’

‘Je zou jezelf eens moeten horen. Dit is triest, hoor. En zeg niet dat je geen tijd hebt. Je hebt toch lunchpauzes? Nou dan. Wij dekken je wel tijdens een vluggertje in de linnenkamer.’

‘Kun je het nog harder zeggen, Donna? Ze hebben je nog niet in de keuken gehoord.’

‘O, vast wel.’ De diepe bas kwam vanuit de deuropening, en toen ze opkeek, zag ze Luca staan, haar nieuwe chef-kok.

Ze hoefde zich niet eens af te vragen of hij hen had gehoord, want dat was duidelijk het geval. Ze kon Donna wel wurgen.

‘Luca.’

De aanstelling van Luca was een van de weinige goede dingen die ze onlangs had kunnen doen. Hij was niet alleen een fantastische kok, maar ook een van de weinigen die haar niet van kindsbeen af kende. Tot een halve minuut geleden had ze een puur professionele werkrelatie met hem onderhouden. Een unicum.

Helaas behoorde die professionele relatie nu tot het verleden. Ze schaamde zich diep dat hij hun gesprek had opgevangen – en dat hij zich kennelijk niet schaamde, maakte het nog erger. Naar zijn grijns te oordelen vond hij het allemaal reuze komisch.

Of misschien was het de grijns van een man die het een hilarisch idee vond dat iemand in staat zou zijn om uit pure wanhoop met haar een vloggertje op een stapel schone lakens te maken. Hoe dan ook, het zou een poos duren voor ze weer een gesprek met hem kon voeren zonder aan kasten met schone was te denken.

Ze trotseerde zijn grijns, keek hem recht aan en probeerde niet te denken aan hoe hij er naakt zou uitzien. Een hele opgave, want naast zijn geweldige culinaire kwaliteiten was Luca ook een lust voor het oog.

Hij was langer dan de meeste mannen en zijn schouders onder het traditionele witte koksbus waren breed en gespierd. Ze wist niet of hij fanatiek aan gewichtheffen deed, of dat hij vaak zware pannen moest tillen. Misschien dat laatste. Elke keer als ze haar gietijzeren braadslee uit de oven haalde, nam ze zich voor eindelijk naar de sportschool te gaan.

Ze schonk hem een hopelijk professioneel, gereserveerd glimlachje. 'Kan ik iets voor je doen, Luca?'

Nog steeds met die grijns op zijn gezicht deed hij een stap naar voren en legde een dossiermap op haar bureau. 'De nieuwe ontwerpen voor het menu. Ik heb een voorkeur, maar ik wil graag je mening horen.'

Hij wilde haar mening. Er was zowaar iemand die waarde hechtte aan haar oordeel.

De tere ranken van haar zelfvertrouwen kwamen weer tot leven.

'Mooi. Ik zal ernaar kijken en je laten weten wat ik ervan vind.'

Donna fronste haar wenkbrauwen. 'Wat is er mis met het huidige menu? Gerald had het al goedgekeurd.'

Luca keek van Evie naar Donna. 'We willen het restaurant vernieuwen. Een kleinere kaart met seizoensgebonden ge-

rechten aanbieden. En dat willen we terugzien in het ontwerp. Ik weet zeker dat Gerald het daarmee eens zal zijn.'

Evie kreunde bijna. Ze zag de bui al hangen. 'We hebben het altijd op deze manier gedaan...'

Donna hapte naar adem. 'We hebben het altijd -'

Evie greep haastig in. 'Dank je, Donna.' Ze wilde niet dat iemand Luca's creatieve inbreng zou dwarsbomen, anders zou hij net als zij gedesillusionerd en uitgeput eindigen. Ze klopte op de dossiermap en glimlachte naar hem. 'Ik kijk ernaar en kom zo snel mogelijk met een reactie. Goed gedaan, Luca.'

'Ik had ook een paar ideeën voor de inrichting van het restaurant. We profiteren niet optimaal van het uitzicht.'

'Akkoord. Laten we een tijdstip prikken voor een gesprek.'

Ze wachtte tot hij haar kamer uit was en sloot haar ogen. 'Hij heeft alles gehoord. Afschuwelijk.'

'Afschuwelijk? Helemaal niet,' wierp Donna tegen. 'Geweldig juist. Luca! Waarom hebben we niet eerder aan hem gedacht? Hij moet beslist op de lijst. Het is waar dat hij dingen wil veranderen die prima zijn, dat is een minpuntje, maar hij is wel de lekkerste kerel die we hier in tijden hebben gezien. Over lekker gesproken: je bloost. Je lijkt wel een tomaat.'

'Je hebt me al flink voor joker gezet, dame. Nu zeg ik: tot hier en niet verder. Over welke lijst heb je het?'

'De lijst van mannen die in aanmerking zouden komen. We hebben er gisteren minstens een uur over zitten bomen in de Smuggler's Inn.'

Evie stond versteld. 'Praten jullie in de pub over mijn seksleven? Stel dat mensen aan de tafel ernaast jullie hebben gehoord?'

'Grappig dat je dat zegt, want dat was ook zo. Anthony en Jeff zaten daar het vierde jaar van hun galerie te vieren, maar ze deden ook graag een duit in het zakje.'

‘Wat?’

‘Uiteindelijk werd het een flinke groep. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd, zeg ik altijd.’

‘Nou, mooi hoor. Misschien had je de hele pub erbij moeten roepen. Blijkbaar is mijn seksleven leuker dan een pubquiz.’ Dit was dus een reden om op die vacature te solliciteren. ‘Hebben jullie niets interessants om over te leuteren?’

‘Interessanter dan jij? Nee. We geven allemaal om je.’

‘Dat is fijn, echt, maar ik hou liever zelf de regie over mijn romantiek, en momenteel heeft daten voor mij geen prioriteit. Vooral niet als het om iemand gaat met wie ik moet samenwerken.’

‘Waarom niet? Hij is echt een lekker ding en het is juist makkelijk dat hij hier werkt. Een rendez-vous in de linnenkamer is beslist een optie. Of een onbezette kamer.’

Waar er veel te veel van waren, dacht ze.

‘Klaar!’ Evie stak een hand op. ‘Echt, nu ophouden.’

‘Ik hou ermee op als je verklapt wat je stiekem op je laptop zat te doen. En zeg niet dat het niets was, want ik ken je goed genoeg om te weten dat je iets verbergt.’

‘Niets belangrijks, echt niet.’ Evie zag Donna sceptisch kijken. Was ze maar beter in liegen. ‘Enfin, wilde je iets met me bespreken?’

‘Ben je soms Pats verjaardag aan het plannen?’ Donna loerde nog steeds naar Evies laptop, alsof daarop de geheimen van het universum werden ontsluit. ‘Ze werkt hier al vijfentwintig jaar. Niet te geloven, hè?’

Dat geloofde Evie direct. Ze geloofde ook dat Pat andere dingen had moeten doen, twintig jaar geleden al, toen ze nog fris en fruitig was.

‘We hebben loyale medewerkers,’ zei Evie. En dat was natuurlijk deels het probleem. Ze zaten er allemaal al heel lang,

waardoor ze niet openstonden voor veranderingen. Ze had ook geen idee hoe ze hen moest motiveren om dingen anders te doen.

Ze was dol op Gerald, die vijftien jaar algemeen directeur was geweest, tot hij een hartaanval kreeg. Ze had zijn functie overgenomen, en toen ze ontdekte hoe het hotel ervoor stond, had haar hart het ook bijna begeven.

Hoe had het hier zo mis kunnen gaan? Het was één grote catastrofe.

De eerste maanden werkte ze achttien uur per dag om een volledig overzicht te krijgen. Zodra ze het totaalplaatje kon overzien, was ze een paar dagen in paniek geweest. Daarna was ze ervoor gaan zitten om een reddingsplan te bedenken. Maar dat plan vereiste de medewerking van iedereen en ook een omslag in hun mentaliteit. Helaas vonden de meeste medewerkers, hoe lief en loyaal ze ook waren, de huidige werkwijze prima en waren ze hooguit bereid tot het vervangen van een lampje.

Ze had bij lange na niet zoveel ervaring als Gerald, maar zelfs zij kon zien dat het een kwestie van tijd was tot het hoofdkantoor met drastische maatregelen zou komen. Ze wist dat een projectontwikkelaar zijn zinnen op het hotel had gezet. Hij had het lef gehad om drie dagen een kamer te nemen en in die tijd overal rond te neuzen en brutale vragen te stellen. Hij deed Evie aan een fret denken, en ze was bijna in staat geweest om hem kriebelende lakens te geven, of vis van over de datum te serveren. Maar wat zou dat voor zin hebben? Zou het iets uithalen? Ze zaten op een zinkend schip en zij was aan het hozen met een theelepeltje.

Het beste wat ze kon doen was een reddingsboei grijpen. Vandaar dat ze wilde solliciteren. Dit was het laatste zetje om actie te ondernemen, wat ze eigenlijk al lang geleden had moeten doen.

Misschien moest ze in haar sollicitatie ook niet overdrijven. Zeer ervaren? Als ze eerlijk was, kon ze beter zeggen dat ze overspannen was, gedesillusioneerd en niet in staat het personeel duidelijk te maken waar de grenzen lagen. Ze had gehoopt dat de werknemers mettertijd respect voor haar zouden krijgen vanwege haar ervaring, maar dat was ijdele hoop. En misschien ook niet helemaal realistisch. Voor sommigen was ze nog steeds het kindje dat bij hen op schoot zat en met een glaasje warme melk tv-keek.

Hier weggaan deed ook pijn, omdat er dingen waren die ze heel erg zou missen.

Ze werd elke ochtend wakker met het geluid van de golven die tegen de rotsen beukten en de schrille kreten van de zee-meeuwen. Ze kon hardlopen op het strand en op het kustpad en kocht haar vis rechtstreeks van de boten aan de kade.

Maar ze hield haar gedachten voor zich en deed een nieuwe poging Donna aan het werk te krijgen. 'Je wilde me ergens over spreken?'

'O ja? Eh... Ik weet het alweer.' Donna knikte. 'Mrs Dodds weigert de volle mep te betalen. Ze had om hypoallergeen beddengoed gevraagd en kreeg een donzen dekbed. Ze heeft drie nachten geen oog dichtgedaan vanwege verstopte luchtwegen.'

'Ze krijgt altijd hypoallergeen beddengoed. Het staat in de computer.'

'Mandy heeft een hekel aan het computersysteem. En ik weet dat we kaarten bijhouden met de wensenlijst van onze gasten, maar ze was kennelijk vergeten die te raadplegen. Hoe dan ook, Mrs Dodds kreeg het door haar verlangde beddengoed niet. Ik zei dat het de allerbeste kwaliteit dons was, maar daar nam ze geen genoegen mee. Ze zei dat Gerald haar geen cent in rekening had gebracht de laatste keer dat het gebeurde.'

'Geen cent? Voor de hele week?'

‘Juist.’

En daardoor kwam het nou net dat het hotel in zwaar weer verkeerde.

‘Oké, ik zal me erover buigen. Hoe erg is het? Moeten we haar aanbieden een afspraak met haar huisarts te maken?’

‘Ik denk dat ze dat niet wil. Ik zei dat het een vergissing was en dat het ons speet, maar zij staat op financiële compensatie. En ze wil een badjas van wafelkatoen met ons vignet erop.’

Dit was dus een van de nadelen van een vijfsterrenhotel met fantastische badartikelen: gasten waren altijd geneigd die mooie spullen mee naar huis te nemen.

‘Ik zal meteen met Mrs Dodds gaan praten. En ik wil een onderonsje met Mandy.’

Mandy was hoofd huishouding. Evie had pogingen gedaan haar wegwijs te maken in het computersysteem, waar de voorkeuren van hun hotelgasten in stonden, maar Mandy vond het eng en werkte liever met de kaarten die al tientallen jaren werden gebruikt.

‘Pak haar niet te hard aan,’ zei Donna. ‘Ze is al over haar toeren omdat Mrs Dodds haar heeft uitgeoeterd. Terwijl het allemaal niet zo erg is. Ik weet zeker dat het niezen ophoudt na een strandwandeling. Frisse lucht, dat is wat ze nodig heeft. En misschien wat antihistamine.’

‘Het is wél erg, Donna,’ zei Evie. ‘Ten eerste hebben we te maken met een ontevreden gast, wat betekent dat we ons werk niet goed hebben gedaan. Ten tweede is het gemakkelijker om vaste gasten aan je te binden dan nieuwe te werven. Dus het verlies van een gast is een slechte zaak. En ten derde kost het ons geld als we haar moeten compenseren, terwijl we ook een slechte recensie krijgen, en door slechte recensies blijven mensen weg. Ook kunnen ze onze SEO negatief beïnvloeden, en –’

‘Onze wat?’

‘Laat maar. Ik zal het oplossen, Donna.’

‘Juist. Voordat je eraan begint, wil ik vragen of ik vandaag eerder weg mag. Ik moet met mijn moeder naar het ziekenhuis en rond deze tijd van het jaar duurt het een eeuwigheid om er te komen. Ik weet dat het niet heel goed uitkomt...’

Dat was waar; ze hadden al te weinig personeel. Maar wat moest ze zeggen? Donna had het zwaar. Ze moest voor haar moeder én voor haar gezin zorgen, en ze werkte.

‘Natuurlijk. Hoe gaat het met haar?’

‘Niet best. Alsof ze het na het overlijden van pa heeft opgegeven. Enfin, zo is het leven. Het enige wat je kunt doen, is doorgaan. Dank je, Evie.’

Evie vroeg zich af of ze Donna kon vragen de volgende dag eerder te komen om de verloren uren in te halen, maar toen herinnerde ze zich dat Donna haar jongste naar school moest brengen.

Ze wist het even niet. Ze stond op en liep met Donna naar de receptie, waar Mrs Dodds steen en been klaagde tegen iedereen die het maar wilde horen en ook wie het niet wilde horen. Haar gezicht was rood aangelopen en vlekkerig, en ze moest haar tirade telkens onderbreken vanwege een niesbui.

Ze tuitte haar lippen toen ze Evie zag. ‘Ik kom al heel lang in het Alexandra Hotel in Cornwall, al –’

‘Al tien jaar, ik weet het, Mrs Dodds, en u bent een zeer gewaardeerde gast. Het spijt me enorm dat dit is gebeurd. Het was een vergissing en ik kan u verzekeren dat het nooit meer zal gebeuren.’ Ze probeerde de boel op verzoenende toon te sussen, terwijl ze het stemmetje in haar hoofd negeerde. Het vertelde haar dat het waarschijnlijk opnieuw zou gebeuren, gezien de huidige situatie.

‘Wat ga je eraan doen? Gerald zou me een gratis verblijf hebben geboden voor de volgende keer.’

‘De afgelopen nacht zullen we niet in rekening brengen en u krijgt korting op uw volgende reservering.’ Ze zou voet bij stuk houden en geen geheel gratis verblijf aanbieden.

‘Als ik dan nog kom. Ik weet niet of ik er wel zo naar uitkijk na wat er is gebeurd. Hoe kan ik er zeker van zijn dat jullie het de volgende keer goed doen?’

Goede vraag.

‘Omdat ik me er persoonlijk mee bezig zal houden en we ons personeel een intensieve training geven.’ Niet dat zoiets enig verschil zou maken voor het niveau van de service die ze boden, dat wist ze nu al.

Het maakte niet echt uit wat ze beloofde, want ze kon het akelige gevoel niet van zich afschudden dat het Alexandra het volgende jaar niet zou halen. Het hotel zou gesloten zijn of zijn verkocht aan een projectontwikkelaar die er dure appartementen van zou maken, die elf maanden per jaar leegstonden. Het was een deprimerende gedachte. Ze kon zich niet voorstellen door het dorp te struinen zonder het hotel aan het eind van de landtong te zien.

Nadat ze Mrs Dodds had weten te kalmeren en haar medische bijstand had aangeboden, die geweigerd werd, kon Evie terug naar haar kantoor.

Even later kwam Mandy binnen.

Evie wist dat dit geen makkelijk gesprek zou worden.

‘Mandy, ga zitten en –’

‘Je ziet er uitgeput uit, Evie. Ga liever zelf even zitten, arme stumper. Ongelooflijk dat je op jouw leeftijd al de leiding over het hotel hebt.’

Hoe moest ze gezag uitstralen als het personeel haar als zijn favoriete huisdier behandelde?

‘Ik voel me prima, dank je. Maar, Mandy, ik moet het met jou over Mrs Dodds hebben.’

‘Maak jij je maar niet druk. Niemand vindt het leuk om uitgekafferd te worden en ik was behoorlijk van streek door haar gebrul, maar ik ben er al overheen. Ik ben geen wrokkig mens. Ik weet zeker dat ze het allemaal niet zo bedoeld heeft. Ze is gewoon met het verkeerde been uit bed gestapt.’

Evie wilde zeggen dat Mrs Dodds in een bed vol veren was ontwaakt en dat ze daarom nijdig was geworden. Mandy gaf haar alleen geen kans; ze ratelde gewoon door.

‘Wanneer heb je voor het laatst gegeten, Evie? Je bent continu aan het werk, dat is je probleem. ’s Ochtends, ’s middags, ’s avonds. Je zit altijd te zwoegen in dit kantoor. En je bent zo serieus. Vroeger lachte je heel veel. Je was echt een lachebekje. Ik weet nog dat je vader met jou in de kinderwagen door het dorp liep en jij met je mollige beentjes in de lucht trappelde, met een stralende lach voor iedereen. Hij was altijd tweemaal zo lang onderweg omdat iedereen je wilde knuffelen.’

‘Ik probeer gewoon mijn werk te doen.’

‘Je moet het rustiger aan doen,’ verklaarde Mandy. ‘Anders ga je dezelfde kant op als Gerald, de ziel.’

Evie was op Gerald gesteld. Hij was vriendelijk en vaderlijk ingesteld, en was eindverantwoordelijk voor het reilen en zeilen in het hotel. Maar hij had flinke steken laten vallen voordat hij een paar maanden geleden, op die vreselijke dag, was ingestort. En toen pas kreeg ze door hoe dramatisch het hotel ervoor stond.

In zekere zin was het Gerald's schuld, dacht ze, al zou ze dat nooit hardop durven zeggen. In paniek had ze het hoofdkantoor een mail gestuurd ter attentie van de man die aan het hoofd van de Britse divisie stond. Ze had geen antwoord gekregen en opnieuw gemaild, in de veronderstelling dat het eerste mailtje in de spambox was beland.

Toen ook de tweede keer een reactie uitbleef, liet ze een bericht achter op zijn voicemail.

Misschien wilden ze niet eens helpen. Misschien hadden ze het hotel al verkocht zonder het personeel in te lichten.

Ze ging rechtop zitten. Deze aantijgingen waren nergens op gebaseerd. Ze piekerde te veel.

‘Ik hoop dat ik gezonder ben dan Gerald,’ zei ze, ‘en ik ben jonger. Maak je niet druk.’

‘Het is een hellend vlak. We vinden allemaal dat je te hard hebt gewerkt. Zo hard, dat je vergeet welke dag het is.’

Evie staarde haar aan. ‘Welke dag is het dan?’

Maar Mandy had haar hoofd al om de hoek van de deur gestoken en gebaarde naar wie er dan ook stond.

Even later was haar kantoor stampvol. Op het eerste gezicht leek het voltallige personeel binnen te staan, onder wie Edward, haar vader, die al dertig jaar conciërge van het hotel was. Hij was de langst dienende en was het best van alles op de hoogte.

Ze werd overspoeld door emoties en kreeg een brok in haar keel.

Als het hotel werd verkocht, zou haar vader zijn baan verliezen, en dat zou een ramp zijn. Hij beschouwde dit als zijn thuis, en het team als zijn familie.

Niemand scheen door te hebben hoe precair de situatie was. Ze hadden volledig vertrouwen in Gerald gehad. En nu stonden ze allemaal te glimlachen terwijl ze een grote taart met acht kaarsjes tevoorschijn toverden.

‘Vandaag werk je hier acht jaar,’ zei Mandy. ‘Fulltime, bedoel ik. En dat nog los van al die uren die je hier als tiener hebt gemaakt. Je hebt het zo druk gehad met het bewaken van het fort dat het je is ontschoten. En kijk haar nou eens zitten! Op de stoel van de baas. We kunnen amper geloven dat Evie al helemaal een grote meid is.’